

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **pplk. Mgr. Bc. L. Š.**, zastoupený JUDr. Janem Salmonem, advokátem se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. MO 227966/2020-2230, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2022, č. j. 15 Ad 12/2020-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl služebně zařazen na služebním místě *vedoucí starší právník – specialista oddělení podpory Sekce rozvoje sil Ministerstva obrany*. Personální rozkazem ředitele Agentury personalistiky AČR ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. 10496/2020 (dále jen „rozhodnutí služebního orgánu I. stupně“) byl žalobce podle § 16 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) přeložen do podřízenosti jiného služebního orgánu ve stejném místě výkonu služby. Zároveň byl podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání dnem 1. 7. 2020 určen do dispozice ředitele Agentury

personalistiky AČR s místem výkonu služby posádka Praha, protože nebylo možné rozhodnout o jeho služebním zařazení, a to nejdéle do 31. 12. 2020. Podané odvolání žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Následně podal žalobce proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Podle městského soudu byla zásada dvojinstančnosti správního řízení při vydání napadeného rozhodnutí dodržena zásada, žalobcovo odvolání tedy mělo devolutivní účinek. Zatímco rozhodnutí služebního orgánu I. stupně vydal ředitel Agentury personalistiky AČR, o odvolání směřujícím proti tomuto rozhodnutí rozhodl v pozici odvolacího orgánu žalovaný, tj. náčelník Generálního štábu Armády České republiky. Žalobce ničím nezpochybnil, že žalovaný je ve vztahu k řediteli Agentury personalistiky AČR v postavení nadřízeného služebního orgánu. Správní spis obsahuje originál napadeného rozhodnutí s vlastnoručním podpisem náčelníka Generálního štábu Armády České republiky, armádního generála Ing. A. O. Měl-li žalobce jakékoliv pochybnosti o tom, zda bylo napadené rozhodnutí řádně podepsáno k tomu příslušnou osobou, mohl ještě před podáním žaloby nahlédnout do správního spisu a tuto skutečnost si ověřit.

[3] To, že byl stejnopis napadeného rozhodnutí doručený žalobci elektronicky podepsán Mgr. I. K. a nikoliv samotným žalovaným, nemá na posouzení věci vliv. Takový postup je zcela v souladu s § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který se podle § 144 a § 145a odst. 3 zákona o vojácích z povolání aplikuje též při vydání personálního rozkazu. Mgr. I. K. byla v daném případě osobou odpovídající za správnost písemného vyhotovení rozhodnutí, nikoliv osobou, která napadené rozhodnutí vydala. Městský soud přisvědčil žalovanému, že oprávněná (úřední) osoba jednající za správní orgán, který rozhodnutí vydal, zpravidla podepisuje toliko originál rozhodnutí, který se zakládá do spisu; na stejnopisech rozhodnutí doručovaných účastníkům řízení je pak její podpis nahrazen zkratkou „v. r.“ za příjmením této osoby. Z hlediska zachování zásady dvojinstančnosti řízení je zcela irrelevantní, kdo pro žalovaného připravil návrh (koncept) napadeného rozhodnutí. Podstatné je, že o odvolání rozhodl služební orgán nadřízený služebnímu orgánu I. stupně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[5] Stěžovatel namítá, že městský soud nezkoumal, zda byla Mgr. I. K. odvolacím služebním orgánem (žalovaným) pověřena k provádění jakýchkoliv úkonů. Ze stejnopisu personálního rozkazu přitom vyplývá, že oprávněnou úřední osobou byl určen mjr. Mgr. Ing. J. P., který personální rozkaz o odvolání dle připojené doložky zpracoval. Je třeba si tedy klást otázku, proč je osoba zpracovatele odlišná od osoby, která stejnopis

podepsala; stejně tak i proč nebyl stejnopis rozhodnutí opatřen elektronickým podpisem příslušného služebního orgánu, jak je ve správním rozhodování v AČR běžnou praxí.

[6] Podle stěžovatele byla ve správním řízení zásadním způsobem porušena jeho procesní práva. Protože byl prováděním úkonů v řízení o odvolání a přípravou návrhu rozhodnutí pověřen personál podřízeného služebního orgánu I. stupně, došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení a tedy i devolutivního účinku odvolání. Městský soud měl už jen z tohoto důvodu napadený personální rozkaz zrušit a věc vrátit žalovanému.

[7] Městský soud podle stěžovatele dále pochybil, když se nezabýval zákonností nařízení vlády č. 60/2015 Sb., o stanovení seznamu činností pro jednotlivé vojenské hodnosti (dále jen „nařízení vlády“) ani následnou změnou systemizace rezortu Ministerstva obrany. Změna systemizace se v rámci právní služby dotkla pouze stěžovatele, i když při důsledné aplikaci nařízení vlády měla být zrušena i další služební místa v právní službě AČR v hodnosti podplukovník. I dnes tato místa v systemizaci rezortu existují a jsou na nich služebně zařazení vojáci z povolání, přestože dle nařízení vlády měla být zrušena.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Nerozporuje, že rozhodnutí o odvolání připravila v pozici oprávněné úřední osoby osoba z řad podřízených ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (tito podřízení se v rámci svého pracovního nebo služebního zařazení specializují na správní rozhodnutí v personálních věcech). Nejednalo se však o osobu totožnou s osobou, která připravila rozhodnutí orgánu první instance. Byla tedy zachována zásada dvojinstančnosti i devolutivní účinek odvolání.

[9] Podle žalovaného by stěžovateli mělo být známo, že je-li podle správního řádu účastníku řízení zasílán stejnopis dokumentu, je podepisován osobou ručící za jeho správnost (a v daném případě vkládající stejnopis do elektronického systému spisové služby Ministerstva obrany k odeslání formou datové zprávy) a podpis osoby oprávněné k podpisu originálu může být u jejího jména nahrazen na stejnopisu ve zkratce doložkou „v. r.“. Jméno osoby ručící za správnost i zmíněná zkratka na stejnopisu napadeného rozhodnutí samozřejmě uvedeny jsou. Jestliže stěžovatel tvrdí, že výše uvedený postup je porušením běžné praxe AČR ve správním rozhodování, žalovanému není zřejmé, jakou „běžnou praxí AČR“ má žalobce na mysli. Správní řízení vedená příslušnými služebními orgány jak v rámci AČR, tak ministerstva, se řídí příslušnou právní úpravou (včetně § 69 odst. 1 správního řádu) a běžně jsou zasílané správní akty zasílány účastníku řízení právě jako stejnopis, podepsaný osobou odpovídající za správnost písemného vyhotovení rozhodnutí. Například právě v případě Agentury personalistiky se jedná o obecně používanou praxi, jak ostatně potvrzuje i správní spis.

[10] Městský soud podle žalovaného shledal a odůvodnil, proč považuje postup žalovaného, resp. jím vydané rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Městský soud dal žalovanému za pravdu, že v otázce přezkumu zákonnosti novely nařízení vlády nejsou služební orgány kompetentní.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je včasná a projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se podle něj nezabýval zákonností nařízení vlády a otázkou, zda změna systemizace nebyla porušením principu rovného zacházení s vojáky.

[14] Avšak z obsahu spisu městského soudu je zřejmé, že stěžovatel tyto námitky v žalobě ani replice nevznášel. Obdobnou argumentaci uplatnil pouze v části V. žaloby, kde namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se dle něj žalovaný otázkou porušení principu rovného zacházení nezabýval. Městský soud se pak v odst. 24. – 26. touto námitkou zabýval, ovšem učinil tak správně pouze v mezích posouzení, zda je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatelem nyní zmíněnou argumentací se zabývat vůbec nemohl, neboť podle § 75 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Napadený rozsudek tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, kasační námitka je nedůvodná.

[15] Co se týče námitky podpisu napadeného rozhodnutí nesprávnou osobou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se zcela přiklání k závěru, který zaujal městský soud. Ten v napadeném rozsudku jasně a srozumitelně vysvětlil, že podle § 69 odst. 1 správního řádu je na stejnopisu rozhodnutí možné podpis oprávněné úřední osoby nahradit zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. V daném případě tedy Mgr. I. K. vystupovala jako osoba odpovídající za správnost písemného vyhotovení rozhodnutí, nikoliv jako osoba, která napadené rozhodnutí vydala. Požadavek na její podpis byl stanoven obligatorně, nebylo proto možné postupovat jinak. Argumentace stěžovatele přitom proti tomuto právnímu názoru nemíří a nijak jej nezpochybňuje, pouze se snaží nastínit určitá mlhavá podezření („*Je třeba si tedy klást otázku*“), která ale na posouzení sporné právní otázky nemohou mít vliv, neboť je zřejmé, že při vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k procesním pochybením.

[16] I v případě námitky porušení zásady dvojinstančnosti řízení Nejvyšší správní soud vychází ze závěrů městského soudu. Stěžovatel shledává porušení této zásady v tom, že prováděním úkonů v řízení o odvolání a přípravou návrhu rozhodnutí byl bez objektivních důvodů pověřen personál podřízeného služebního orgánu I. stupně. Městský soud však v napadeném rozsudku správně popsal, že z hlediska zachování zásady dvojinstančnosti řízení není podstatné, kdo pro žalovaného připravil koncept napadeného rozhodnutí, nýbrž to, že o odvolání rozhodl žalovaný jako služební orgán nadřízený služebnímu orgánu I. stupně. Stěžovatel navíc vůbec neuvádí, že by měl být žalovaný jakkoliv omezen v tom, koho pověřil prováděním úkonů v řízení, resp. že jsou pro to nutné objektivní důvody.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu